

CHỒNG TÔI ĐI BIỂU TÌNH - Phần I

Lê Thị Công Nhân
Thursday, July 7th, 2011

Luật sư Lê thị Công Nhân: Chuyện chồng tôi đi biểu tình cũng chẳng có gì nhiều mà kể ngoài việc hẳn cứ vui vẻ khắp khởi cách kỳ lạ như con nít mỗi ngày Chúa nhật vừa qua. Ba ngày Chúa Nhật 5 tháng 6, 12 tháng 6, 19 tháng 6 hẳn đều đi biểu tình, tôi thì bầu bí bầu sang tháng thứ 6, trời nóng bức khủng khiếp, không có người chờ đi nhà thờ, đi taxi vừa tốn tiền lại vừa say xe nên ở nhà.

Tôi bảo dù không khí có nóng bỏng sôi nổi đến mấy thì cũng chỉ đi đến trưa là phải về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi đảm bảo sức khỏe lần sau còn đi tiếp, và vấn đề là nếu về nhà được vào buổi trưa thì có nghĩa chưa bị mật vụ bắt đi mất. Thế là bỗng dưng tôi lại được 3 ngày Chúa nhật hồi hộp gần chết, nhìn thấy chồng mặt đen thui lui, mồ hôi mồ kê đầm đìa về đến nhà ăn cơm trưa trong lòng thật vui mừng và hạnh phúc!

Tôi nói với hẳn "U thật là sung sướng! Dù 37 tuổi mới được đi biểu tình lần đầu trong cuộc đời! Thế là hơn em rồi".

Ba ngày Chúa nhật không đi nhà thờ vậy mà vợ chồng tôi đã được các "thế lực thù địch" là mật vụ đội lột con chiên ở nhà thờ tung tin là "Vợ chồng Nhân Quyền chửi nhau như mổ bò, bỏ nhau rồi. Thăng Quyền cuỗm của con Công Nhân 10,000 usd [Mỹ kim] rồi trốn mất tăm." (Ghóm quá!!!) rồi thì "Công Nhân đẻ rồi, con trai, có bầu từ hè năm ngoái cơ mà." (Ồi giờ ạ! Được thế thì cũng tốt vì như thực tại bây giờ mang bầu trong suốt mùa hè đến cuối tháng 10 mới sinh thì quả là mệt mỏi vô cùng, mà siêu âm lại là con gái nhé!). Đến hôm biểu tình lần thứ 4 Chúa nhật 26/6 thì hai vợ chồng quyết định đi nhà thờ. Đến nhà thờ nhiều người hỏi thăm là tháng vừa rồi nghỉ sinh con à (!?) người thì hỏi thăm mọi việc vẫn ổn chứ. Ồi chao! Thật là rắc rối làm sao chồng tôi đi biểu tình!

Đến hôm biểu tình lần thứ 5, Chúa nhật 3/7 chồng mình lại tranh thủ tan lễ nhà thờ sớm tiếp tục tham gia biểu tình, lại gặp các chú các bác, có cả bác Gió, anh em cười hơn hờ bắt tay nhau.

Nhưng chuyện kinh dị thật sự chỉ bắt đầu xảy đến vào tối nay, thứ 5 ngày 7-7-2011. Chuyện là thế này,

Mẹ tôi và chồng tôi đi học đào tạo Vision là mạng lưới kinh doanh đa cấp thực phẩm chức năng từ 6:30g tối. Tôi ở nhà nấu cơm, 8g tối mà trời nóng như chảo rang, không khí hầm hập lại đứng nấu ăn trong bếp mồ hôi ròng ròng tóc tai dựng ngược. Tôi thấy ngạt thở! Bỗng dưng ông cảnh sát khu vực Nguyễn Xuân Sơn (*) tự động mở cổng đi vào. Tôi quay ra hơi khó chịu vì sự tự tiện của ông này, nhưng vẫn nói "Chào chú! Có việc gì vậy ạ?" ông ta nói mẹ có nhà không, tôi bảo không, lại hỏi "Quyền có nhà không?" tôi bảo "Không ạ. Có việc gì chú cứ nói luôn đi" và không hề có ý cũng như là nói ra lời mời ông ta vào nhà. Ông ta đứng ngay cửa nhìn chăm chăm bộ dạng xấu xí của tôi một lúc rồi vờ về mặt vừa cười vừa mếu vừa trơ, tự bỏ giày ra định vào nhà. Tôi đứng ngay cửa ngăn lại (bếp nhà tôi ở ngay cửa ra vào nhà) nói thẳng "Này cháu không mời chú vào nhà đâu, có việc gì chú cứ nói luôn đi, cháu đang bận nấu bếp, nóng kinh khủng, với lại cháu không tiếp công an." Ông ta vẫn giữ bộ mặt kỳ quái của mình và cứ thế đi thẳng vào nhà ngồi vào ghế như đúng rồi! (ý là cứ như được mời vậy).

Tôi bực mình quá đi theo vào nhà, bật cái quạt lên quay thẳng vào người ông ta vì thấy mồ hôi chảy thành dòng trên mặt và trán của cả ông ta và tôi. Tôi nói “Có việc gì chú nói nhanh lên.” Ông ta tỏ vẻ quan trọng đứng đĩnh nói “Tất nhiên là có vài việc thì tôi mới đến. Thứ nhất là báo cho cô ngày mai ra phường trình diện theo quy định. Mà sao dạo này cô không đi trình diện?” Tôi ngạc nhiên nghĩ hình như ông này cũng chẳng để tâm gì vào việc mình làm, bắt đắc dĩ thì phải làm cho xong thôi, tôi bảo “Ô, hay nhỉ! Cháu đã bao giờ đi trình diện đâu. Cháu thấy đi trình diện nó cứ thế nào ấy, buồn cười chết đi được. Cái mặt mình thế này tự dung ra đây (đồn công an) bảo tôi ra trình diện đây này.” Ông ta im lặng không nói gì, tôi thì chạy ra chạy vào xem chảo cá rán có cháy không, ngó nghiêng nhà tắm xem nước hứng dự trữ trong chậu đã đầy chưa.

Chú Sơn - cảnh sát khu vực nét mặt dăm chiêu chọn lựa thời điểm như thể sắp tuyên bố điều gì quan trọng lắm vậy, cuối cùng cũng thốt nên lời “Việc thứ hai tôi muốn nói là tình hình dạo này cậu Quyền xuất hiện hơi nhiều ở khu vực đại sứ quán Trung cộng. Làm như vậy là không được, không đúng quy định pháp luật, cho nên vì mối bang giao tốt đẹp giữa Việt Nam và Trung cộng yêu cầu là.. là.. cậu Quyền là.. là.. không được đến đây nữa. Mình là công dân làm gì cũng phải theo chỉ đạo của chính quyền.” Có Chúa chứng giám tôi phải kèm chế lắm mới không cười phá lên. Tôi nghĩ “Cái quái gì thế này? Thở rãnh vâu (***) nhà mình oai ghớm nhỉ!? Có tầm ảnh hưởng đến cả “mối bang giao tốt đẹp giữa Việt Nam và Trung cộng” cơ đấy.” Mà thế nào là hơi nhiều, hơi ít hay vừa đủ?

Tôi tức quá, thấy câu chuyện lố bịch và ngang trái quá, nói với ông ta “Chú giỏi thật đấy! Chú là công an khu vực mà lại biết chuyện chồng cháu đi biểu tình trong khi không một tờ báo, một bản tin, tivi không đưa một lời nào về mấy vụ biểu tình đó (nhắc lại với quý vị là báo đồ đưa tin về cuộc biểu tình là “cuộc tụ tập của một nhóm người” rồi thì là “một nhóm người đi qua đại sứ quán Trung cộng”). Mật vụ lại bảo chú đến chú gì? Chú là cảnh sát khu vực cố mà lo giữ an ninh trật tự khu vực, dạo này phường mình trộm cắp, tệ nạn như rươi ấy. Mà chú thôi ngay cái kiểu vu cho chồng cháu là làm ảnh hưởng đến bang giao giữa Việt Nam và Trung cộng đi nhé, nói thế mà không biết gương à!” Ông ta bảo “Sao cô lại nói là mật vụ bảo tôi?” Tôi nói “Không phải mật vụ thì là ai? Có đất nước nào, chế độ nào mà người dân đi biểu tình chính quyền lại theo dõi rình mò từng gương mặt từng hình người rồi sai công an đến từng nhà gặp từng người để đe dọa bắt bớ đủ kiểu như xã hội đen để cấm người ta đi biểu tình như vậy không. Chỉ có lũ ma quỷ, bọn quái thai bán nước mới làm như vậy. Nếu cảm thấy mình làm đúng thì cứ việc ra luật ra thông báo cấm biểu tình đi.” Chú Sơn, cảnh sát khu vực chìm trong im lặng.

Được vài giây, ông ta lại nói “Mọi việc đã có nhà nước lo, mình là công dân thì phải tuân theo pháp luật.” Tôi bảo “Vâng. Thế nên cháu cứ tưởng chú đến là để khen tặng anh Quyền nhà cháu cơ đấy. Bọn Tàu mất dạy tàn ác ngang ngược như thế, bắn giết dân mình, đánh phá tàu thuyền của mình, dân đi biểu tình ôn hòa như thế là còn quá hiền, quá ít ỏi đấy, lẽ ra phải khuyến khích họ, mà chú có biết chuyện bọn Tàu nó làm như thế không, hay là lại chẳng biết gì?” Ông ta không trả lời mà cứ khăng khăng “Nhưng biểu

tình như thế là mất trật tự, ảnh hưởng đến ngoại giao?” Tôi muốn phát khùng với cái đầu quả nho của ông này, tôi nói “Mất trật tự là thế nào, biểu tình ôn hòa như thế còn muốn thế nào nữa, ngoại giao là ngoại giao biểu tình là biểu tình, hai cái đó chẳng ảnh hưởng ngăn trở gì đến nhau cả. Mà chú có biết mình đang nói gì không đấy? Sống trên đời phải biết nhục, phải có lòng tự trọng chứ. Tàu nó làm như thế mà ngồi yên ở xó nhà rồi gào lên là tôi yêu nước mà được à. Rồi đợi khi nào đảng và nhà nước cho phép biểu tình thì mới đi biểu tình à. Mà chú có biết biểu tình là nhân quyền cơ bản của mọi người không, được quy định to tướng trong hiến pháp đấy. Chú là công an mà ăn nói bậy bạ thế à. Cháu nói thật là không thể tôn trọng tư cách công an của chú được.” Tôi nói tiếp “Thôi được rồi, thế này nhá, cứ cho là chú mê tít đảng cộng sản đi, đợi khi nào nó bảo đi biểu tình thì mới đi, mà suy cho cùng cũng chẳng ai bắt chú đi biểu tình cả, nên chú không đi thì tùy chú, còn chồng cháu đi thì kệ hănh, chú không ủng hộ thì thôi đừng có mà làm điều quái đản như thế này.” Ông ta im thin thít!

Chú Sơn - cảnh sát khu vực xuống giọng “Thì tôi có nói là cấm đi biểu tình đâu, nhưng phải có sự chỉ đạo và cho phép của nhà nước. Với lại khu vực đại sứ quán Trung cộng là mình không được qua lại làm mất trật tự.” Đến đoạn này thì đúng là hết chịu nổi, tôi nói to tiếng “Này, này, chú nói bậy vừa thôi nhá. Phố Hoàng Diệu là của bọn Tàu à mà không được qua lại, mà cứ giả dụ là cấm người Việt Nam qua lại đó đi thì chú về bảo chính quyền là đặt biển “Cấm người qua lại” hoặc “Cấm người Việt Nam qua lại” rồi hăng đến đây nói chuyện tiếp. Chú có biết 4 người dân ở đây thì chỉ có 1 người là dân đi biểu tình thật thôi, 3 người còn lại là mật vụ, công an các kiểu. Cháu nói thế là còn ít đây, người ta còn tính là 1/5 cơ. Có cái chính quyền nào quái thai thối tha nào như thế không. Mà chú có biết các làng Tàu ở trên Tây Nguyên nó đặt cả biển cấm người Việt to tướng đấy. Chú có thấy nhục không. Cháu thì thấy nhục lắm, nhục ời là nhục!

Bỗng dưng chú Sơn, cảnh sát khu vực rút từ trong chiếc cặp đen ra một xấp giấy với cây bút bi và bắt đầu dòng chữ mị dân trơ tráo “Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, Độc lập-Tự do-Hạnh Phúc”, tôi hơi ngạc nhiên, nói “Chú lập biên bản đây à, lập biên bản việc gì vậy?” Ông ta bảo “Ồ, thì đây là việc của tôi.” Tôi nói “Vâng. Cháu không ký cọt gì đâu đấy nhé, trừ khi chú viết nguyên văn tất cả những gì mà cháu và chú nói, cháu sẽ ký ngay. Nếu không thì tự viết tự ký.” Tôi nói thêm “À, mà chú có máy ghi âm không vậy? Chú bảo họ trang bị cho máy ghi âm thì tốt quá, cháu rất thích nếu chú có máy ghi âm, sau này mà minh bạch hồ sơ đàn áp dân chủ thì hay lắm đấy.” Ông ta chối phắt “Tôi làm gì có máy ghi âm.”

Có vẻ như không còn gì để nói và cũng chẳng muốn nghe thêm gì nữa, ông ta đổi đề tài trong khi vẫn tiếp tục viết viết cái gì đó “Mà sao cô lại bảo là tôi nói bậy, tôi nói gì mà cô bảo là tôi nói bậy?” Tôi nói “Chú nói như vậy mà không phải là nói bậy à? Nói bậy là ý tôi nói chú nói tầm bậy tầm bạ, không biết mình đang nói gì, chứ không phải nói tục chửi bậy. Mà chú nói ít thôi, xong nhiệm vụ rồi mời chú về cho, mật vụ mà hỏi cháu để xác minh xem chú làm tròn nhiệm vụ chưa thì chú cứ yên tâm, cháu thật thà lắm, có gì nói nấy. Cháu khuyên chú là nên chuẩn bị cho tương lai của mình, cái chế độ quái thai thối

tha này cùng lắm là vợ vét được 4 hay 5 năm nữa thôi. Đến lúc đó chú cháu mình gặp nhau chú lại ngượng chết, bụng bảo dạ “Eo ôi, xấu hổ quá, ngày trước bọn mật vụ cứ bắt mình phải gặp con bé này rồi nói liên thiên bát đảo, tầm bậy tầm bạ, giờ chỉ mong nó quên đi cho.” Nên từ giờ đến lúc nó sụp đổ thì bọn mật vụ mù quáng cố mà bảo vệ chế độ độc tài để tăng công còn cảnh sát công khai minh bạch như chú đừng có đại dốt mà theo bọn nó, kéo hồi không kịp”. Ông ta tròn xoe mắt nhìn tôi chẳng nói câu gì. Tôi nói tiếp “À, chắc chú biết phong trào cách mạng dân chủ lật đổ độc tài ở Ai Cập, Tunisia, Libya, v.v. việc đầu tiên sau khi lật đổ độc tài là giải tán bọn mật vụ và ngay lập tức truy cứu tội ác của bọn chúng dưới thời độc tài. Báo đồ đưa tin đấy nhá. Nước mình rồi cũng vậy thôi, nhưng e rằng dân chúng nước mình còn căm thù công an và mật vụ hơn cả ở những nước ấy nữa đó.”

Nghĩ ngợi một lúc, có vẻ như quyết định ra về, chú Sơn, cảnh sát khu vực cố gắng kết thúc nhiệm vụ của mình bằng việc nhắc lại lệnh của mật vụ “Tóm lại là hôm nay tôi đến đây nhưng vì nhà mình đi vắng nên yêu cầu cô truyền đạt với anh Quyền là yêu cầu anh Quyền không được đến khu vực đại sứ quán Trung cộng nữa. Tôi cũng chỉ là người truyền đạt lại thế thôi.” Tôi đáp “Vâng. Dù sao thì cũng phải nói rằng hôm nay chú thật là lịch sự, vì những người bạn biểu tình cùng chồng cháu còn bị bắt qua đêm (***) , thậm chí vấn đề dọa đủ kiểu, nhiều người trong Sài Gòn còn bị đánh đập bắt giam. Thế nên chồng cháu mới bị mật vụ cảnh cáo như thế này là còn quá nhẹ nhàng lịch sự. Thế đấy, cháu thấy chính quyền Việt Nam giờ quá đốn mạt, quái thai, chẳng lẽ chú không thấy điều đó?” Ông ta cố nói thêm “Tôi không nói là cảnh cáo cậu Quyền mà chỉ truyền đạt là yêu cầu không được tham gia biểu tình nữa thôi.” Tôi đáp “Chú yên tâm, cháu sẽ truyền đạt nguyên văn. Còn nội dung mà chú nói thì chính nó là sự cảnh cáo của mật vụ đấy, khó mà có thể hiểu khác được. Chính quyền và mật vụ sẽ phải trả giá về điều này, rồi chú xem. Mà chú cứ bình tĩnh, yên tâm làm tốt việc của mình, chú là cảnh sát công khai cơ mà, có phải là mật vụ đâu mà nhiệt tình thế.” Và ông ta ra về.

Gần 10:00g tối thì mẹ và chồng tôi về, tôi kể việc ông Sơn đến nhà và nguyên văn cuộc đối thoại. Chồng tôi bảo “Hèn gì, ông ta gọi cho anh suốt cả buổi tối, lại còn yêu cầu ra đồn công an gặp ông ta dù có về muộn, nhưng anh từ chối, anh bảo “Anh sợ ra đồn công an lắm, nhất là buổi tối, bao nhiêu người dân bị công an gọi lên đồn làm việc rồi chết ở đấy luôn, ghê lắm!” Chồng tôi đã từng nói điều này vài lần với công an trong lúc chờ tôi được thả khi tôi bị mật vụ bắt giữ nhiều lần trước đây.

Chồng tôi nói “Tuần này lại đi biểu tình.”

Má tôi bảo “Sao con không bảo chú Sơn đi biểu tình luôn cho vui, thể hiện lòng yêu nước, bảo ông ấy yên tâm là hoàn toàn đúng pháp luật.”

Tôi đáp “Vâng. Lần sau con sẽ bảo ông ấy đi, biết đâu lại đi.”

Hà nội, 7-7-2011

*Lê Thị Công Nhân
Gửi Dân Làm Báo*

P/s:

** - Cảnh sát khu vực Nguyễn Xuân Sơn, công an phường Phương Mai: 0912-866-078*

*** - Thỏ rừng vâu: biệt hiệu vui tôi đặt cho chồng tôi.*

**** - Bạn Phạm Việt Cường thanh niên nhiệt tình biểu tình tại đại sứ quán Trung cộng-Hà nội cả 4 ngày Chúa nhật, bị mật vụ bắt giữ 2 ngày 2 đêm (chiều 1/7-chiều 3/7-2011): 0982-088-115*

Nguồn: Internet E-mail by Huỳnh Lương Thọ, K471/SQTBTD, ĐĐ11/TĐ1ND, TCĐT/SĐND, QLVNCH

*Đăng ngày Thứ Hai, JULY 11th, 2011
Ban Kỹ Thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*